

РЕШЕНИЕ

№ 22397

гр. София, 30.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в
публично заседание на 16.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10137** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.118, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на М. А. Г.-Д., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-213/05.09.2024г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на М. А. Г.-Д. срещу Разпореждане № [ЕГН]/48 от 25.06.2024г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

Според жалбоподателя неправилно е прието, че към датата на подаване на заявлението няма изискуемата възраст за пенсия, която съгласно чл.68 от КСО е 61 г. и 04 месеца, а не 61 г. и 06 месеца както е прието в решенето. На следващо място жалбоподателката оспорва признатия ѝ осигурителен стаж. По същество от съда се иска да уважи жалбата ѝ.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и с процесуален представител- нейният съпруг М. Д.. Дватама поддържат жалбата.

Ответникът - Директор на ТП на НОИ – С.- град се представлява от юрк. П., който оспорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх.№ 2113-21-435/27.01.2020г. /л.79/ М. А. Г.-Д. е направила искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ по условията на чл.68, ал.1-2 във връзка с чл.9а, ал.2 КСО. При преценка правото на лична пенсия за ОСВ, въз основа на представените документи е зачетен осигурителен стаж в размер на 22 години, 3 месеца и 12 дни от трета

категория труд.

След извършена преценка на правото на пенсия, с Разпореждане № [ЕГН]/25 от 31.03.2020г. /л.112/ на длъжностно лице по пенсионно осигуряване е постановен отказ за отпускане на М. Г.-Д. на лична пенсия за ОСВ, тъй като не отговаря на законовото изискване по чл.68, ал.1, 2 от КСО за наличие на 35 години и 10 месеца осигурителен стаж, изискуеми за жените за 2020г. за придобиване право на пенсия, както и на изискването по чл. 68, ал. 1-2 във връзка с чл.9а, ал.2 КСО за наличие на недостигащ осигурителен стаж не повече от 5 години.

С Жалба вх. № 1012-21-584 от 12.06.2023г. г-жа М. Г. Д. /л.147/ оспорва цитираното разпореждане, като към жалбата представя платежни нареждания към НОИ. Във връзка с последното е извършена повторна проверка за внесени дължими осигурителни вноски за периодите: 01.12.2000г. - 31.12.2007г., 01.01.2011г. - 31.12.2019г., 01.12.2020г. -31.01.2020г. В следствие на извършената проверка от страна на компетентните органи на НОИ е съставен Констативен протокол № KB-5-21-01397016/21.07.2023г./л.27/

С Решение № 2153-21-186/02.10.2023г. на директора на ТП на НОИ - С.-град е прието, че предвид резултата от извършената допълнителна проверка, може да бъде обоснован извода, че жалбоподателката за периодите от 01.12.2000г. до 31.12.2007г. и от 01.01.2011г. до 26.01.2020г. не е внесла дължимата авансова вноски или същата не е била внесена в дължимия размер, поради което правилно длъжностното лице по пенсионно осигуряване е отказало да зачете осигурителен стаж за този период.

Прието е също така, че с оглед установеното и липсата на внесени авансови осигурителни вноски за фонд ДОО в дължимият им размер, осигурителния стаж и доход на М. Г.-Д. за периодите от 01.01.2007г. до 31.12.2007г., от 01.06.2011г. до 31.10.2012г., от 01.08.2013г. до 01.08.2013г., от 01.01.2014г. до 31.03.2016г., от 01.01.2017г. до 31.03.2017г. и 01.05.2017г. до 31.12.2020г., не следва да бъдат зачетени. Издадената Служебна бележка изх. № 21102-21-2060-1/28.07.2023г. за осигурителен стаж за периодите: 01.01.2011г. - 31.05.2011г., 01.11.2012г. - 31.12.2012г., 01.04.2017г. - 30.04.2017г. представлява ново доказателство, което следва да бъде взето предвид от пенсионния орган при определяне продължителността на осигурителния стаж относно правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст, с оглед на което оспореното Разпореждане № [ЕГН]/25 от 31.03.2020г. е отменено и преписката е върната на длъжностното лице по ПО за извършване на нова преценка за правото на исканата лична пенсия по Заявление вх. № 2113-21-435 от 27.01.2020г. на жалбоподателката.

След извършена преценка на правото на пенсия, с Разпореждане № [ЕГН]/48 от 25.06.2024г. /л.57/ на длъжностно лице по пенсионно осигуряване е постановен отказ за отпускане на М. Г.-Д. на лична пенсия за ОСВ. При преценка правото на лична пенсия за ОСВ, въз основа на представените документи е зачетен осигурителен стаж в размер на 22 години, 11 месеца и 12 дни от трета категория труд, което не отговаря на законовото изискване по чл.68, ал.1, 2 от КСО за наличие на 35 години и 10 месеца осигурителен стаж, изискуеми за жените за 2020г. за придобиване право на пенсия, както и че към момента на подаване на заявлението молителката не е имала навършена изискуемата от закона възраст от 61 години и 06 месеца.

Това разпореждане е било предмет на административен контрол с обжалваното пред настоящата инстанция Решение № 2153-21-213 от 05.09.2024г. /л.75/ на Директора на ТО на НОИ С.-град. В него органът е анализирал относимите разпоредби и е достигнал до извода, че жалбата е неоснователна, тъй като към датата на заявлението – 27.01.2020г. г-жа М. Г.-Д. няма навършена възраст от 61 г. 06 м. и изискуемия осигурителен стаж – 35 г., 10 м. и недостигащ стаж повече от 5 г. по чл. 9а, ал. 2 от КСО /12 г. 10 м. 18 дни/.

В съдебно производство са приобщени писмените доказателства по административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице, имащо правен интерес, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваното решение на директора на ТП на НОИ – [населено място]-град и разпореждането издадено от длъжностно лице по ПО, са издадени от компетентен орган, в рамките на материалната компетентност на органа, (видно от представените от представените Заповед № 1015-21-22/19.01.2024г. /л.77/ и Заповед № 1015-21-247 от 04.12.2018г. /л.58/) в установената форма, като са спазени административнопроизводствените правила, регламентирани с разпоредбите на КСО и АПК. Същите съдържат фактически и правни основания съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК. Не се установяват допуснати съществени нарушения на административно производствените правила при издаването на решението и потвърденото със същото разпореждане. Оспореното решение не противоречи на материалноправните разпоредби и съответства на целта на закона.

Право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по условията на чл. 68, ал. 1-2 от КСО през 2020г. жените придобиват при навършена възраст 61 години 06 месеца и наличие на 35 години и 10 месеца осигурителен стаж. В тази връзка, напълно несъстоятелни са твърденията на жалбоподателката, че възрастта за пенсиониране през 2020г. за жените е 61 г. и 4 м., като същата явно не държи сметка за разпоредбите на т.1 към ал.1 от същия член, която разписва условията за поетапно увеличаване на възрастта.

Съгласно разпоредбата на чл. 9а, ал. 2 от КСО за осигурителен стаж при пенсиониране на лицата, навършили възрастта по чл. 68, ал. 1 от КСО, се зачита и времето, което не им достига като осигурителен стаж за придобиване право на пенсия по чл. 68, ал. 1-2 от КСО, но не повече от 5 години, ако за това време са внесени осигурителни вноски, съгласно чл. 9а, ал. 3 от КСО. Съгласно чл. 9а, ал. 4 от КСО, в случаите по чл. 9а, ал. 2 от КСО недостигащият осигурителен стаж се преценява към датата на заявлението. Пенсията се отпуска от датата на заявлението, след като са внесени дължимите осигурителни вноски.

Съгласно извършена проверка резултатите, от която са обективирани в Констативен протокол № KB-5-21-01397016/21.07.2023г. М. А. Г. - Д. с ЕГН [ЕГН] е декларирала начало на осигуряване, чрез М. А. Г.-Д., ЕГН [ЕГН], считано от 01.01.2000г. Декларирано е прекъсване на осигуряването, считано от 01.12.2000г. На 01.01.2007г. е обявено начало на осигуряване и на 01.01.2008г. е декларирано прекъсване на осигуряването. На 01.09.2008г. е обявено начало на осигуряване и на 01.01.2013г. е декларирано прекъсване на осигуряването. На 01.08.2013г. е обявено начало на осигуряване и на 01.09.2013г. е декларирано прекъсване на осигуряването. На 01.01.2014г. е обявено начало на осигуряване и на 01.04.2016г. е декларирано прекъсване на осигуряването. На 01.01.2017г. е обявено начало на осигуряване. Не е декларирано прекъсване на осигуряването към настоящия момент.

При извършена проверка в информационната система на НОИ „Регистър на Осигурените лица“ е установено, че за М. А. Г. - Д. с ЕГН [ЕГН] са подавани данни по реда на чл.5, ап.4, т.1 от КСО като самоосигуряващо се лице за периодите на упражняване на трудова дейност. За периода 01.12.2000г.-31.12.2006г. не са подавани данни като самоосигуряващо се лице. Същата е заявила прекъсване на осигуряването от 01.12.2000г.

При извършена проверка в регистър “Приходи” се установи, че за М. А. Г.-Д. с ЕГН [ЕГН] не се визуализират данни за внесени осигурителни вноски за периодите 01.01.2007г.-31.12.2007г., 01.06.2011г.-31.10.2012г., 01.08.2013г.-31.08.2013г. /за периода 01.01.2013г. - 31.07.2013г. и 01.09.2013г.-31.12.2013г. лицето е прекъснало осигуряването/, 01.01.2014г.-31.03.2016г.,

01.01.2017г.-31.03.2017г. и 01.05.2017г. - 31.12.2020г. като самоосигуряващо се лице.

Г-жа М. Г.-Д. е приложила копия на платежни нареждания за преведени осигурителни вноски за периода 01.01.2014г.-31.03.2016г. До момента на проверката същите не са обвързани и не се визуализират в информационната система на НОИ.

Предвид гореизложеното на М. А. Г. - Д. с ЕГН [ЕГН] не е зачетен осигурителен стаж и доход като самоосигуряващо се лице за периодите 01.01.2007г.-31.12.2007г. 01.06.2011г.-31.10.2012г., 01.08.2013г.-31.08.2013г., 01.01.2014г.-31.03.2016г., 01.01.2017г. -31.03.2017г. и 01.05.2017г. - 31.12.2020г., поради невнесени авансови осигурителни вноски за фонд ДОО в дължим размер.

В периода 01.12.2000г.-31.12.2006г. лицето има прекъсване на осигуряването и не попада в кръга на осигурените лица. Относно последното жалбоподателката твърди, че е полагала труд по договор в ЧЕГ И. А., но не са представени никакви доказателства в тази насока, поради което съдът не може да приеме за оборени констатациите на държавния орган. В тази връзка следва да бъде отбелязано, че в справките /л.28/ от делото фигурират данни при този осигурител, които са взети предвид, поради което не става ясно в каква точно насока и размер са възраженията на жалбоподателя. Относно твърдението, че жалбоподателката е изпълнявала дейност като частен съдебен изпълнител за времето от октомври 2006г. до април 2023г. /за което по делото няма данни/ следва да бъде отбелязано, че частните съдебни изпълнители са самоосигуряващи се лица и е в тяхна тежест е да покриват вноските си за обществено осигуряване, каквито доказателства не са ангажирани. На следващо място видно от представените справки е зачетен и периода от 01.12.2000г. до 28.12.2004г. , в който същата е полагала грижа за инвалид.

Относно твърденията, за откраднати вноски съдът ще отбележи първо отговорът от НОИ, находящ се на л.40, в който изключително подробно са разписани размера на дължимите се вноски за ДОО за съответните периоди, направените плащания и начина, по който същите са разнесени за съответните периоди. В подкрепа на същите са представените в хода на съдебното следствие справки за направени плащания /л.184 и следващите/. Правилно органът е приел, че представените от писмени доказателства свидетелстват за извършени плащания към ТД на НАП на осигурителни вноски, но не доказват отразяване на тези данни от Национална агенция за приходите, в чиято компетентност е да отнесе внесените суми за съответния месец, за да се определи дали същите са в дължимия размер.

По изложените съображения съдът намира, Разпореждане № [ЕГН]/48 от 25.06.2024г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/ при ТП на НОИ С. – град, потвърдено с Решение № 2153-21-213/05.09.2024г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, за законосъобразно, постановено от компетентен орган в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Поради това подадената срещу него жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер - 100 лева.

Предвид изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 79-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. А. Г.-Д., от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 2153-21-213/05.09.2024г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на М. А. Г.-Д. срещу Разпореждане № [ЕГН]/48 от 25.06.2024г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

ОСЪЖДА М. А. Г.-Д., да заплати на НОИ-ТП С. град, сумата от 100/ сто/ лева, представляващи разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.